

OLÁH ANDRÁS

[jó volna]

jó volna visszalopózni a múltba
és nem savlekkötők mellékhatásain
bosszankodva taposni a pedált
üldözni a legyűrhetetlen távolságot
szemben a perzselő nappal
és manipulált záróakkordokkal

vagy jó volna a régi párnacsaták
igézetéből kitörni betyárosan
s a hazalátogató túlélők ölelésébe
kötni az ébredést – árnyékba
húzódva szégyenérzet nélkül –
vesztesként is győztesen

amikor meghasad

látszik amikor meghasad
s eltorzult fejét fogja a nap
a világítótorony új italt kever
ám a sok titok mosatlanul hever
a nyári délután konyhaasztalán
kúszik a kéz a lány haján
hibátlan minden csúnyaság
arcán rézszerű furcsa máz
s kagylóba gyúrva álmod és hibát
a süllyedő nyár csónakért kiált
a parton fájdalom üt tanyát
hullámot karcol a fűzfaág
csalinak rémes kötélnek gyenge
vízben reked a délután szennye
stégünkre kiül a rettenet
nyár ennyit még sohasem szenvedett
nedvesült trikó simul a testre
fölébred benne egy kivérett este

OLÁH ANDRÁS

ha hallhatnád

ha gyerekké lehetnél újra és a vonaton
a menetiránynak háttal ülve diktálhatnád
a látnivalót s idézhetnéd az elsuhanó
távíróoszlopok mindentudó szédületét
faggathatnád a kivágásra érett fákat
és az időből kifelé úszva eszedbe
jutna a nyár utolsó napja meglátnád
koporsószögekkel bíbelődve visszajönni Őt
miközben feketébe öltözne a máskor
átlátszó nyárfasor s mintha a koszorúkat
igazgató sírásó sem találná a helyét
ebben a tulajdonságait veszített
délutánban és szólnátok egymáshoz végre
mert most kikényszerülne belőled
a határtalan csönd a szorító várakozás
és az állomáshoz érve a kalauz
már a vonat mellett cigarettázna
a mozdony hatalmas gőzt böffentene
riadtan kucorodnál édesanyád ölelésébe
akinek fáradt hangját csak távolról
hallanád: sötét lesz fiam mire megérkezünk